

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 84/2021
20.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Драгане Бољевић чланова већа, у парници тужиоца Република Србија – Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Зрењанину, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Трајан Романовић адвокат из ..., ради накнаде за коришћење пољопривредног земљишта, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 539/2020 од 06.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 20.01.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 539/2020 од 06.10.2020. годин

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 539/2020 од 06.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1190/19 од 24.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена АА, као законски наследник пок. ББ бив. из ..., да тужиоцу на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агроекономску 2015/2016. годину исплати износ од 2.885,32 евра са каматом по стопи коју прописује Закон о затезној камати, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 58.846,00 динара у року од 15 дана од извршности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 539/2020 од 06.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П 1190/2019 од 24.06.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима и Закона о пољопривредном земљишту, цитираних у образложењу нижестепених пресуда, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу, на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини без правног основа за агроекономску 2015/2016 годину исплати разлику до троструког износа највише просечне постигнуте цене по хектару на територији округа на којој се налази пољопривредно земљиште применом члана 62. став 5. у вези члана 64а Закона о пољопривредном земљишту. Ово због тога што је правни претходник тужене ББ, поступајући по Закључку Владе Републике Србије од 11.03.2016. године, дана 02.03.2016. године (у оквиру рока одређеног Закључком Владе РС) пријавио надлежном органу јединице локалне самоуправе укупну површину пољопривредног земљишта које користи без закљученог уговора о закупу, о чему је сачињен записник, а затим дана 29.11.2016. године тужиоцу на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агроекономску 2015/2016 годину исплатио износ од 107.750,00 динара, што према средњем курсу НБС на над исплате представља 191,45 евра по хектару, а што одговара просечној цени закупа земљишта по хектару на територији АП Војводина према обавештењу Министарства пољопривреде и заштите животне средине објављеном 08.04.2016. године на званичном сајту овог органа.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, у конкретном случају није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе.

Тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произилазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничноправној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Одлуке на које се тужилац позива у ревизији односе се на оцену основаности захтева за исплату накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини применом члана 62. став 5. у вези члана 64а Закона о пољопривредном земљишту, у ситуацијама када корисници пољопривредног земљишта нису у року предвиђеном Закључком Владе РС односно до 01.05.2016. године пријавили укупну површину пољопривредног земљишта које користе без закљученог уговора о закупу, већ је након тог датума сачињен записник којим је утврђено да се пољопривредно земљиште у државној својини користи без правног основа, што није ситуација у конкретном случају. Чињеница да тужилац није истовремено са подношењем пријаве платио накнаду за коришћење земљишта које користи без правног основа није од утицаја на другачију одлуку о тужбеном захтеву, јер је Закључком Владе РС препоручено да се ова накнада плаћа по основу вансудских поравнања закључених истовремено са подношењем пријаве које поравнање тужилац туженом није приликом подношења пријаве 02.03.2016. године понудио што се не може туженом приписати у кривицу.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је дана 28.09.2018. године, а вредност предмета спора је динарска противвредност износа од 2.885,32 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**